

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1402/2025
12.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Вукашин Илић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији су пуномоћници Снежана Милетић и Саша Милетић, адвокати из ..., ради поништаја уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4661/2023 од 17.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4661/2023 од 17.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4661/2023 од 17.07.2024. године, потврђена је пресуда Основног суда у Алексинцу П 33/19 од 19.09.2022. године, у делу у коме је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је делимично ништав Уговор о поклону закључен између тужених ББ као поклонодавца и ВВ, као поклонопримца, оверен пред Основним судом у Нишу под Ов1 бр. 25214/2010 дана 05.11.2010. године и то: у члану 2. који гласи: „Отац уговарача покојни ГГ је за време свог живота и коришћења парцеле .. и .. у КО ... на истој саградио једну зграду за одмор која је искључиво била његова својина, јер му нико од сувласника то право није оспоравао. Ова зграда није уписана у катастар непокретности“, у делу члана 3. који гласи: „Као и једну половину саграђене, а неукњижене зграде за одмор на истом земљишту из става 2“, у делу члана 4. који гласи: „А признаје да је поклонопримац и власник целе неукњижене куће за одмор која се налази на том земљишту тако да је сагласан да поклонопримац може да предузме све потребне мере да ово своје право укњижи у јавне књиге“, те да наведени делови не производе правно дејство, а што су тужени дужни да признају. Преиначено је решење о трошковима поступка, тако што је обавезана тужиља да туженој ВВ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.115,00 динара, а туженом ББ износ од 260.115,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене правноснажне пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени ревизијског суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује ревизијски суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да у овом спору не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Нижестепени судови су закључили да је предмет уговора о поклону који су тужени закључили саграђена, а неукњижена зграда за одмор која се налази на парцелама к.п. бр. .. и .., које су у међувремену промениле број, а коју зграду је према изведеним доказима искључиво својим средствима изградио отац тужених, сада покојни ГГ, кога су тужени наследили са једнаким уделима. Стога је предмет уговора одређен, односно довољно одредив да би се могао идентификовати, те је тужбени захтев којим се тражи његова ништавост, неоснован.

Побијана одлука донета је применом одговарајућег материјалног права, а спорна правна питања су везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Ревизијом се не указује на постојање другачијих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији. Ревизијски наводи којима се побија утврђено чињенично стање и указује на неправилну оцену доказа, не представљају дозвољене разлоге за изјављивање посебне ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.04.2013. године, а вредност предмета спора означен је у висини од 15.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП, то је применом члана 413. ЗПП иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке овог решења.

Председник већа-судија

Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка

Заменик управитеља писарнице

Миланка Ранковић